

Ο μοναχός Γερμανός Σκορδιάς, μία κρυμμένη αγιότητα

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Μάνης](#)

Τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Μάνης κ. Χρυσοστόμου Γ΄

Συνεπληρώθηκε μία δεκαετία ἀπό τήν ὀσιακή κοίμηση (4-Φεβρουαρίου 2010), τοῦ μοναχοῦ π. Γερμανοῦ, τοῦ ἱεροῦ Ἡσυχαστηρίου Κεχαριτωμένης Τροιζῆνος. Ὁ ἐν λόγω μοναχός, ὑπῆρξε σπουδαία πνευματική προσωπικότητα.

Ὁ κατά κόσμον Βασίλειος Σκορδιάς, γεννήθηκε στήν Καλαμάτα τό ἔτος 1933. Οἱ γονεῖς του ὀνομάζονταν Κωνσταντῖνος καί Γεωργία (τό γένος Ξανθάκη) καί ὁ πατέρας του εἶχε ἐργαστήριο παρασκευῆς γλυκῶν τοῦ κουταλιοῦ στήν Καλαμάτα. Τό ἔτος 1950 τελείωσε τό Γυμνάσιο Ἀρρένων Καλαμάτας καί σπούδασε στήν Παιδαγωγική Ἀκαδημία Τριπόλεως διορισθεῖς κατόπιν διδάσκαλος σέ ἴδιωτικό Σχολεῖο Καλαμάτας, ὅπου ἦταν διευθυντής ὁ παπποῦς τοῦ ἐπί τιμῇ Ἀντιπροέδρου

τοῦ Ἀρείου Πάγου κ. Θεοδώρου Λαφαζάνου, ἐξ Ἀρφαρῶν Μεσσηνίας, μέ τόν ὁποῖο εἶχε συνδεθεῖ πνευματικῶς μαζί του καί παρακολουθοῦσαν τίς χριστιανικές ὁμιλίες στήν Χριστιανική Ἑνωση Καλαμάτας. Πρωτοστατοῦσε δέ σέ χριστιανικές ἐορταστικές ἐκδηλώσεις καί μάλιστα κάποτε εἶχε φτιάξει ὁ ἴδιος ἕνα χάρτη τῆς Ἑλλάδος μέ λαμπάκια, πού ἄναβαν ὅταν ὁ ὁμιλητής μιλοῦσε γιά τήν χριστιανική ζωή τῆς πατρίδος σέ διάφορες πόλεις, ἱερές μονές καί προσκυνήματα. Τό ἔτος 1954 εἰσῆλθε στήν Νομική Σχολή τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν καί διέμενε σέ χριστιανικό οἰκοτροφεῖο. Οἱ συνάδελφοι συνοικότροφοι τόν ἐκτιμοῦσαν καί ἐκεῖνος συμπεριφερόταν πολύ εὐγενικά. Κάποτε, σέ περίοδο διακοπῶν, τοῦ ἔδωσαν εἰσιτήριο τοῦ τραίνου δωρεάν γιά τήν Καλαμάτα καί ἐκεῖνος τό πρόσφερε σ' ἄλλον Μεσσήνιο φοιτητή. Μετά τό πτυχίο του δι' ὀλίγα χρόνια ἤσκησε τήν δικηγορία. Τό ἔτος 1966 κατόπιν ἐξετάσεων εἰσῆλθε στό Δικαστικό Σῶμα καί τό ἐπόμενο ἔτος διορίστηκε ὡς πάρεδρος στό Πρωτοδικεῖο τῆς Φλώρινας. Ἐκεῖ γνωρίστηκε καί μέ τόν ἀείμνηστο Μητροπολίτη κυρό Αὐγουστῖνο. Τά ἐπόμενα δικαστικά χρόνια ὡς Πρωτοδίκης, τά διῆλθε στήν Ἀθήνα καί ἀργότερα ὡς Πρόεδρος Πρωτοδικῶν ὑπηρέτησε στήν Κεφαλλονιά. Ἐκεῖ συνέβαλε τά μέγιστα στήν ὀρθή τακτοποίηση τοῦ ζητήματος, τό ὁποῖο εἶχε προκύψει μέ τόν ἀείμνηστο Μητροπολίτη Κεφαλληνίας Προκόπιο (†2003). Ὡς Ἐφέτης διορίστηκε στήν Κέρκυρα καί κατόπιν ἐπανερχόμενος στήν Ἀθήνα παρέμεινε στό Δικαστικό Σῶμα μέχρι τό ἔτος 1984, ὅτε μέ τήν τότε ἐφαρμογή τῆς ἐθελουσίας ἐξόδου, ἀπεχώρησε ἀπό τό Σῶμα μέ ἀποκλειστικό σκοπό νά γίνει μοναχός. Ὅλο βέβαια αὐτό τό χρονικό διάστημα εἶχε στενοτάτη ἐπικοινωνία μέ τόν διακεκριμένο πνευματικό, τόν ἀείμνηστο λόγιο π. Ἐπιφάνιο Θεοδωρόπουλο (†1989), ἀλλά καί μέ τόν Ἅγιο Πορφύριον, τόν ὁποῖον ἐπισκεπτόταν στό ἡσυχαστήριό του στά Καλλίσια τῆς Πεντέλης. Εἶχε δέ καί σπουδαία συνεργασία σέ ἔργα φιλανθρωπίας καί ἐλεημοσύνης καί μέ τόν ἀείμνηστο Μητροπολίτη Κερκύρας κυρό Πολύκαρπο (†1984). Προσέτι προσκληθεῖς ἀπό τήν Ἱερά Σύνοδο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος σέ μία περίοδο προστριβῶν μέ τήν Πολιτεία, διετέλεσε νομικός σύμβουλος τῆς Ἐκκλησίας ὅπου καί προσέφερε πολυτίμους ὑπηρεσίες.

*

Ὡς Δικαστής, ὅπου ὑπηρέτησε διεκρίθη γιά τήν ἄριστη νομική του κατάρτιση, τήν εὐθυκρισία, τήν ὀρθή διατύπωση τῶν δικαστικῶν ἀποφάσεων του, τήν ἀμεροληψία του καί τήν ὀρθή ἐρμηνεία τῶν νόμων. Ἀρκετές ἀποφάσεις του ἀπετέλεσαν νομολογία γιά τήν ἐλληνική δικαιοσύνη. Πολλοί συνάδελφοι ἐπιθυμοῦσαν νά τόν ἔχουν Πρόεδρο στίς συνθέσεις τῶν Δικαστηρίων ἀφ' ἑνός μέν, γιά τήν ἄριστη δικαστική κρίση του, ἀφ' ἑτέρου δέ, γιά τήν ὅλη του εὐγενεστάτη συμπεριφορά. Ὁλόκληρο τό δικαστικό σῶμα εἰλικρινῶς τόν ἐσέβετο. Τό δέ ἀνωτάτου πνευματικοῦ ἐπιπέδου ἥθος του, εἶχε διαποτίσει καί ἄλλους δικαστικούς

λειτουργούς – συναδέλφους του, όπως ήταν οι αείμνηστοι ανώτατοι δικαστές: Εὐ. Κρουσταλάκης, Δημ. Τζούμας (μετέπειτα κληρικός), Πέτρ. Κακκαλής, Ἀθ. Γκόλτσης, Ἄνδρ. Κατράκης, Ἐμμ. Χαριτάκης, Γ. Καμπέρης, Γ. Τζανετῆς, κ.ἄ.

Στίς 15-6-1985 ἐκάρη μοναχός στήν παραπάνω Ἱερά Μονή, τήν ὁποία εἶχε ιδρύσει, ὁ γέροντας καί πνευματικός του π. Ἐπιφάνιος. Ἔλαβε τό ὄνομα Γερμανός πρός τιμήν τοῦ σπουδαίου Ἐπισκόπου Συνάδων Γερμανοῦ τοῦ Ψαλιδάκη (†1989), ὁ ὁποῖος ἐγκαταβίωσε στήν ἐν λόγω Ἱερά Μονή. Ἐγράψε μετά ἀπό λίγες ἡμέρες ἡ ἐφ. «Ἐλευθεροτυπία» ἕνα σχόλιο μέ τόν τίτλο «Σπάνιο...»: «Μιά τελετή ἀσυνήθιστη – κυρίως λόγω προσώπου καί τῶν παρισταμένων – ἔγινε πρίν λίγες μέρες στή Μονή τῆς Θεοτόκου Κεχαριτωμένης, στήν Τροιζηνία. Ἐνας Ἐφέτης, πού ἀποχώρησε μέ τήν ἐθελούσια ἔξοδο ἀπό τό Σῶμα τῶν Δικαστῶν, ἀπαρνήθηκε τά ἐγκόσμια. Κι ἔγινε μοναχός... Πρόκειται γιά τόν Ἐφέτη Βασίλη Σκορδιά, πού μετά τή ρασοφορία καί κουρά του ἔγινε ὁ «μεγαλόσχημος» μοναχός Γερμανός. Στούς μήνες πού μεσολάβησαν, ἀφ' ὅτου ἐγκατέλειψε τήν Δικαιοσύνη, ἦταν ὁ τραπεζοκόμος τῆς Μονῆς. Πρόσφερε, κατά τό μοναχικό τυπικό, ἐκεῖ τή διακονία του σάν δόκιμος. Παρόντες, στή σχετική τελετή, ἕνας Ἀρεοπαγίτης, ἕνας Πρόεδρος Ἐφετῶν, δέκα Ἐφέτες καί δεκάδες Πρόεδροι Πρωτοδικῶν καί Πρωτοδίκες – ὅλοι φίλοι τοῦ δικαστή καί συνάδελφοι, πού συνηρέτησαν μαζί του σέ διάφορες πόλεις. Σπάνιο, ὅπωςδήποτε, ἂν ὄχι μοναδικό τό γεγονός...» («ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ» 21-6-85).

Ὅταν δέ προσῆλθε στήν μοναστική πολιτεία τήν δεκαετία τοῦ '80, τό γεγονός αὐτό εἶχε κάμνει μεγάλη καί εὐμενῆ ἐντύπωση σ' ὁλόκληρο τόν δικαστικό κλάδο. Πολλοί συνάδελφοί του βοηθήθηκαν πνευματικῶς ἀπό τήν κουρά τοῦ συναδέλφου τους, ἄλλοι προβληματίστηκαν, ἄλλοι ἐξομολογήθηκαν γιά πρώτη φορά στή ζωή τους καί ἄλλοι ἔγιναν πιά συνειδητοί πιστοί χριστιανοί, ἐνῶ ἄλλοι τόν ἐπισκέπτονταν στήν Ἱ. Μονή γιά νά τόν συμβουλευτοῦν καί νά συζητήσουν μαζί του. Εἰρήσθω ἐν παρόδῳ, ὅτι διά τήν δικαστική ἀλλά καί μοναστική ἱστορία ἀξίζει νά ἀναφέρουμε ὅτι ἀπό τήν ἴδια δικαστική, ὅπως λέγεται, σειρά, ἐκάρη μοναχός στήν Ἱ. Μονή Σταυρονίκητα τοῦ Ἀγίου Ὅρους τό 1987 καί ὁ δικαστής π. Δαμασκηνός (κατά κόσμον Στέφανος Κόκκινος) ὁ ὁποῖος ἐκοιμήθη τό ἔτος 2013.

*

Ὁ μοναχός π. Γερμανός στήν Ἱερά αὐτή Μονή τῆς Κεχαριτωμένης Τροιζήνος τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ὑδρας διακρινόταν γιά τήν ταπεινοφροσύνη του, τήν ἀπλότητα, τόν ἔνθεο ζῆλο του γιά τήν ἀφιέρωση στό Θεό. Διηκόνησε ὡς Ἀρχοντάρης τῆς Ἱ. Μονῆς καί τό διακόνημα αὐτό, τό ἐπιτελοῦσε μετά δικαιοσύνης, ἀκριβείας, εὐγενείας, καί πολλῆς ἀγάπης. Ποτέ δέν διεμαρτύρετο γιά κανένα ζήτημα καί σ' ὅλους ἦταν ἀγαπητός καί ἐπεικής. Διακονοῦσε ὅλους, ἀδελφούς τῆς Μονῆς καί προσκυνητές, μετά πολλῆς συνέσεως, διακρίσεως καί αὐταπαρνήσεως.

Κάποτε από τήν Καλαμάτα τόν έπεσκέφθη εκεί στή Μονή, έπιστήμων, παλαιός γνωστός του μέ όλη του τήν οίκογένεια καί ό π. Γερμανός μέ όλη τήν απλότητα, τήν άβροφροσύνη καί τήν ταπεινοφροσύνη του φορώντας τήν ποδιά κουβαλοῦσε τόν δίσκο μέ τό φαγητό γιά όλους στόν έξωθι χῶρο τῆς Μονῆς λόγω τοῦ άβά του. Τά λόγια του όλίγα, «άλατι ήρτυμένα» καί πάντοτε χριστοκεντρικά. Αυτό τόν ένδιέφερε: Πώς νά εὐαρεστήσει τόν Χριστό καί νά εισέλθει στή Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν!

*

Σταχυολογοῦμε μερικά άπλά μέν, άλλά σημαντικά έξ' έπόψεως εὐσυνείδητου άγιοπνευματικῆς ζωῆς περιστατικά από τόν βίο του, τά περισσότερα τῶν όποίων έδωσε ό Άρεοπαγίτης έ.τ. καί επί 25 χρόνια καθηγητής στήν Έθνική Σχολή Δικαστικῶν Λειτουργῶν κ. Κωνσταντῖνος Τσόλας, ό όποιος τόν έζησε από κοντά καί πολύ χαρακτηριστικά λέγει ότι πράγματι «Άπ' όλους μας ό Πρόεδρος άπολάμβανε μεγάλο σεβασμό» καί «ήταν μία κινητή βιβλιοθήκη», καί συνεχίζει, «είχε όλες τίς άρετές πού πρέπει νά κοσμοῦν τόν Δικαστή καθώς καί άλλα χαρίσματα.

Κάποτε είχε έρθει στήν Κεφαλλονιά, όπου συνυπηρετήσαμε επί τριετία, ως Έπιθεωρητής, ένας Είσαγγελέας Έφετῶν, ό όποιος, όπως διαπιστώσαμε από τή σχετική συζήτηση στό βραδυνό δεῖπνο πού παραθέσαμε πρός τιμήν του, ήταν άδιάφορος περί τα θρησκευτικά. Τήν άλλη ήμέρα τό πρωί πού θά έφευγε τόν συνοδεύσαμε μέχρι τό λιμάνι τῆς Σάμης, από όπου θά άναχωροῦσε τό πλοίο γιά τήν Πάτρα. Τότε ό Πρόεδρος τοῦ δώρισε μία εικόνα τοῦ Άγίου Γερασίμου, λέγοντάς του: «Νά τή δώσετε στή σύζυγό σας, θά σᾶς τή ζητήσει». Είπε τά λόγια αὐτά χωρίς οὐδόλως νά γνωρίζει ἢ νά έχει μιλήσει μέ τήν σύζυγο τοῦ Έπιθεωρητή. Έκεῖνος παράξενα τόν κοίταξε καί τήν πήρε χωρίς νά δείξει ιδιαίτερη χαρά. Συγκινημένος ό Είσαγγελέας τόν πήρε τηλέφωνο τό άπόγευμα στό γραφεῖο καί τοῦ άνέφερε ότι πράγματι ἡ σύζυγός του, μέ τήν είσοδό του στό σπίτι τόν ρώτησε: «Μοῦ έφερεις εικόνα τοῦ Άγίου Γερασίμου από τήν Κεφαλλονιά;».

Έπίσης ό κ. Τσόλας στό βιβλίο του «Ένα άσυνήθιστο γιά δικαστή ταξίδι» κάνει άναφορά στους μαθητές του στή Σχολή Δικαστικῶν Λειτουργῶν γιά τόν π. Γερμανό, τόν Πρόεδρό του:

«Παιδιά, καί έμένα μέ βοηθήσανε πολύ στή δικαστική μου καριέρα έκλεκτοί συνάδελφοι καί αὐτό δέν τό ξεχάσα ποτέ καί θέλησα καί έγώ νά κάνω τό ίδιο.

Δέ θά ξεχάσω ποτέ τόν μακαριστό ἤδη Βασίλη Σκορδιά, αὐτόν τόν «τεράστιο» Πρόεδρο Πρωτοδικῶν, μετέπειτα Μοναχό Γερμανό, πού όταν μέ είδε πελαγωμένο,

ἦρθε στό σπίτι μου καί μέ βοήθησε νά γράψω τίς πρῶτες πέντε πολιτικές ἀποφάσεις ὡς πρωτοδίκης καί στάθηκε δίπλα μου ὅλη τήν τριετία, πού συνυπηρετήσαμε στήν Κεφαλλονιά. Τοῦ ὀφείλω πολλά καί ἡ φράση του: «Κωνσταντῖνε, ἂν θέλεις νά γίνεις καλός δικαστής νά σκέφτεσαι κάθε βῆμα πού θά κάνεις ἂν θά ἀρέσει στό Θεό καί ὄχι στούς ἀνθρώπους» χαράχθηκε στό μυαλό μου καί μέ συνόδευσε μέχρι τήν ἀποχώρησή μου ἀπό τό Ἀνώτατο Δικαστήριο».

*

Ἄλλοι δικαστές λέγουν γιά τόν ἀείμνηστο γέροντα. Ὅταν ἔβλεπε νεότερους συναδέλφους του νά δυσκολεύονται στό γράψιμο τῶν ἀποφάσεων, (σκεπτικό – διατακτικό), τότε ἐκεῖνος τούς βοηθοῦσε πῶς νά συνταχθεῖ καί ἄλλοτε μέ πολύ διάκριση διόρθωνε τό σχέδιο τῶν ἀποφάσεων μέ μολύβι καί τούς ἔλεγε μετά νά τό γράψουν αὐτοί μέ στυλό. Αὐτό τό ἔκαμνε γιά νά μή ὑποτιμηθοῦν ἀπό τυχόν βλέμματα ἄλλων. Ὅταν πλησίαζε δέ τό «δίμηνο» πού ἦταν τότε πρός ἔκδοσιν τῶν ἀποφάσεων, ἐκεῖνος παρ’ ὅτι εἶχε γράψει τήν ἀπόφαση, τίς ἔδινε πρός ἔκδοσιν τελευταῖος γιά νά δώσει θάρρος καί ἐνίσχυση στούς συναδέλφους του, οἱ ὁποῖοι πραγματικά δυσκολευόντουσαν μέ τήν τήρηση τοῦ «διμήνου». Ἐπειτα, ὡς διηγοῦνται συνάδελφοί του, τό καλοκαῖρι ὁ ἴδιος δέν ἔπαιρνε ἄδεια διακοπῶν γιά νά τήν πάρουν ἄλλοι δικαστές οἱ ὁποῖοι ὡς ἑγγαμοί τήν εἶχαν περισσότερο ἀνάγκη. Ἐπί πλέον διηγοῦνται, ὅτι ἔδειχνε ἀμέριστο ἐνδιαφέρον πρός ἐπίλυσιν διαφόρων οἰκογενειακῶν προβλημάτων ὡς ἀκόμη καί ἔδινε πρακτικές συμβουλές, ὅπως π.χ. νά φοροῦν δύο πουλόβερ γιά νά μή κρυώνουν τό χειμῶνα, ὅταν οἱ καιρικές συνθῆκες ἦταν ἄσχημες. Ἐπίσης ἦταν χαρακτηριστικό ὅτι, ὡς ἀνέφερε συνάδελφός του, κατὰ τό ὑπηρεσιακό μέτρο πού τοῦ ἐπιτρεπόταν ἀπέφευγε τήν συμμετοχή του σέ δίκες διαζυγίων.

Ἐπίσης ἔκαμνε πολλές φιλανθρωπίες κρυφά. Πολλές φορές ἀγόραζε, βάσει τοῦ ἐγγράφου τῶν ἀπόρων πού ὑπῆρχε, φάρμακα ἀπό τά φαρμακεῖα καί στή συνέχεια τούς τά μοίραζε.

Ὅταν ἦταν ἤδη μοναχός καί τόν ἐπεσκέφθη στό Μοναστήρι ἓνας δικαστής πού εἶχε προαχθεῖ σέ ἀνώτερο βαθμό τοῦ εἶπε ὁ π. Γερμανός: «Ὁ Δεσπότης Χριστός, δέν βλέπεις, ἔχει βγεῖ στήν Ὠραία Πύλη καί μοιράζει στεφάνια! Πρόσεξε ν’ ἀρπάξεις κανένα καί ἐσύ. Τάλλα εἶναι κοσμικά».

Κάποτε ὡς λαϊκός πού ἦταν, τόν εἶδε κάποιος συνάδελφός του κατὰ τήν διάρκεια τῆς Θ. Λειτουργίας πίσω ἀπό μία κολώνα τοῦ Ναοῦ νά εἶναι δακρυσμένος. Τότε τόν ρώτησε: «Συνάδελφε τί σοῦ συμβαίνει; Ἔχεις ἀνάγκη ἀπό κάποια βοήθεια;». Καί ὁ Σκορδιᾶς ἀπήντησε: «Νά ξέραμε τώρα τί συμβαίνει ἐπάνω στήν Ἀγία Τράπεζα...!». Στό μοναστήρι ποτέ δέν ἤθελε τίς γνώσεις του πάνω ἀπό τήν ὑπακοή. Ἦταν πολύ

εὐγενής καί χαριτωμένος. Ἀκόμη καί στά μικρά παιδιά μίλαγε στόν πληθυντικό καί μέ λόγια γλῶσσα.

Παρακάτω παραθέτουμε ἕνα δεῖγμα ἐπιστολῆς του, πού ἀπέστειλε σέ συνάδελφό του, ὁ ὁποῖος εἶχε μικρό βαθμό στό δικαστικό σῶμα. Ἐγγραφε:

Ἐν Τροιζῆνι τῇ 19ῃ Δεκεμβρίου 1985

Ἀγαπητέ ἐν Χριστῷ ἀδελφέ κύριε....

Χαίρετε πάντοτε.

Ἐπί τοῖς Ὀνομαστηρίοις εὐχομαι ἐκ βάθους καρδίας, ὅπως ὁ δοτήρ παντός ἀγαθοῦ Κύριος καί Θεός ἡμῶν χαρίζῃ εἰς Ὑμᾶς καί εἰς ἅπαντα τά μέλη τῆς οἰκογενείας Σας ἔτη πολλά, εὐτυχίαν, υἱεῖαν, χαράν, προκοπὴν βίου, ἀρίστευσιν ἐν παντί καί ἀπόκτησιν τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν. Νά εἰσέλθωμεν εἰς τόν Παράδεισον.

Συγχωρήσατε, παρακαλῶ, τήν ἀργοπορία μου, ἡ ὁποία ὀφείλετε κυρίως εἰς ἀμέλειάν μου.

Ἰδιαιτέραν χαράν προεκάλεσαν εἰς ἐμέ ἡ ἐπιστολή Σας καί αἱ μεσταί ὑψηλῶν νοημάτων καί ἐννοιῶν εὐχαί Σας. Εὐχαριστῶ θερμότατα δι' ὅλα. Επιθυμῶ δέ, ὅπως προσεύχεσθε εἰς τόν Κύριον νά μέ στηρίξῃ καί ἐνισχύῃ.

Κατά τάς Ἀγίας ταύτας ἡμέρας τῶν Χριστουγέννων ἄς ἀνυμνῶμεν ἐν εὐφροσύνῃ.

«Χριστός γεννᾶται· δοξάσατε.

Χριστός ἐξ οὐρανῶν· ἀπαντήσατε.

Χριστός ἐπὶ γῆς· ὑψώθητε....»

Αἰσθάνομαι τήν ἀνάγκην νά ἐπαναφέρω εἰς τήν μνήμην Σας τμήματα τῆς εἰς τήν γενέθλιον ἡμέραν τοῦ Σωτῆρος ἀναφερομένης ὁμιλίας τοῦ Ἱεροῦ Χρυσοστόμου: «Δεῦτε οὖν, ἐορτάσωμεν, δεῦτε πανυγηρίσωμεν...Σήμερον γάρ ὁ χρόνιος ἐλύθη δεσμός, ὁ διάβολος ἡσχύνθη, οἱ δαίμονες ἐδραπέτευσαν, ὁ θάνατος ἐλύθη, παράδεισος ἠνεώχθη, ἡ κατάρρα ἠφανίσθη, ἡ ἁμαρτία ἐκποδῶν γέγονεν, ἡ πλάνη ἀπηλλάγη, ἡ ἀλήθεια ἐπανῆλθε, καί τῆς εὐσεβείας ὁ λόγος πανταχοῦ διεσπάρη καί ἔδραμεν· ἡ τῶν ἄνω πολιτεία ἐν τῇ γῇ ἐφυτεύθη, ἄγγελοι μετὰ ἀνθρώπων κοινωνοῦσι, καί ἄνθρωποι μετὰ ἀγγέλων ἀδεῶς διαλέγονται. Διὰ τί; Ἐπειδή Θεός ἐπὶ γῆς ἦλθε, καί ἄνθρωπος ἐν οὐρανῷ· πάντα ἀναμίξ γέγονε. Ἦλθε γάρ ἐπὶ τῆς γῆς, ὅλος ὢν ἐν οὐρανοῖς... Θεός ὢν, γέγονεν ἄνθρωπος, οὐκ ἀρνησάμενος τό εἶναι Θεός... Εἶδες πλοῦτον ἐν πενίᾳ πολλή; πῶς πλούσιος ὢν δι' ἡμᾶς ἐπτώχευσε;

πῶς οὔτε κλίνην, οὔτε στρωμνήν εἶχεν, ἀλλ' ἐπὶ ξηρᾶς ἔρριπτο φάτνης; ὦ πενία πλούτου πηγὴ· ὦ πλοῦτε ἄμετρε, πενίας πρόσχωμα φέρων. Ἐν φάτνῃ κεῖται καὶ τὴν οἰκουμένην σαλεύει· ἐν σπαργάνοις ἐμπλέκεται, καὶ τὰ τῆς ἁμαρτίας διαρρήσσει δεσμά....Τί εἶπω, ἢ τί λαλήσω;»

Μεγίστην χαράν θά προσφέρῃ εἰς τοὺς Πατέρας καὶ ἐμέ ἡ ἐπίσκεψή Σας.

Ἐάν δέν ἐπελύθη εἰσέτι τό θέμα σας, θά μέ ηὐχαρίστη νά γνωρίσω διὰ νά καταβληθῇ προσπάθεια πρὸς ἐπιτυχῇ ἔκβασιν.

Μετ' ἀπείρου ἐκτιμήσεως χαιρετῶ

Μοναχός Γεράσιμος Σκορδιᾶς».

*

Ὅπως ἐπὶ πλέον πληροφορηθήκαμε ἀπὸ ἔγκυρη πηγὴ τῆς Μονῆς τῆς μετανοίας του, ὁ π. Γερμανός ἦταν: «Συνεπέσταστος ὡς δικαστής. Ἀκριβέστατος ὡς Μοναχός. Προσῆλθε στὴν Μονὴ σέ ἡλικία 52 ἐτῶν. Προχωρημένη ἡλικία γιὰ ἔναρξη μοναχικοῦ βίου. Κι ὅμως ὁ π. Γερμανός ἀπετέλεσε τὴν ἐξαίρεση τοῦ κανόνα. Διότι ξεκίνησε μέ φρόνημα ἀρχαρίου. Ὁ καταξιωμένος δικαστής ὡς νέος δόκιμος. Ὁ ἄξιος κριτής κάθισε ὡς ταπεινός μαθητής. Κίνητρο τοῦ π. Γερμανοῦ γιὰ τὴν εἵσοδό του στὴν μοναχικὴ ζωὴ ἦταν ἡ δίψα γιὰ συνεχῇ λατρεία τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ ἐπιθυμία τῆς ἀφάνειας. Περιμένε τὴν ὥρα καὶ τὴν στιγμή πού θά ἄφηνε τὴν δόξα τοῦ Δικαστοῦ γιὰ τό «λάθε βιώσας» τοῦ Μοναχοῦ. Θά τό εἶχε κάνει νωρίτερα. Ὅμως τόσο ὁ πνευματικός του π. Ἐπιφάνιος, ὅσο καὶ ὁ ἅγιος Πορφύριος τοῦ συνέστησαν νά παραμείνῃ γιὰ ὀρισμένο διάστημα στὴν δικαστικὴ ὑπηρεσία.

Καὶ ὡς λαϊκός εἶχε πνεῦμα θυσίας γιὰ νά ξεκουράσῃ τοὺς ἄλλους. Τό χάρισμα αὐτό κορυφώθηκε στὴν μοναχικὴ του ζωὴ. Προσευχὴ γιὰ ὅλο τὸν κόσμο. Ἀκούραστη ὑπομονὴ στὴν ἀκρόαση τῶν ἀνθρώπων μέ τὰ ποικίλα προβλήματα πού ἔνοιωθαν μεγάλη ἐμπιστοσύνη στὸν ἐνάρετο ἀρχοντάρη. Εἶχε ἓνα μεγάλο τετράδιο. Ὅποιος τοῦ ἔλεγε τό πρόβλημά του, ἔγραφε τό ὄνομά του, ὡς καὶ τὰ ὀνόματα ὁλοκλήρου τῆς οἰκογενείας του. Μέ αὐτό τό τετράδιο χτυποῦσε συνεχῶς τὴν πόρτα τοῦ ἐλέους τοῦ Θεοῦ.

Στὴν προσωπικὴ του ζωὴ λιτότατος. Στό φαγητό, τὴν ἐνδυμασίαν, τὰ πράγματα τοῦ κελλιοῦ του. Ὅλα ἀπλᾶ καὶ παλαιά. Τό ράσο, τό κομποσχοίνι, ἡ ἁγία Γραφή καὶ οἱ λόγοι τῶν Πατέρων ἦταν ὁ πραγματικός θησαυρός του. Σέ τίποτε ὑλικό δέν κόλλησε ἡ καρδιά του. Αὐτός πού ὡς δικαστής διαχειριζόταν τὸν σεβαστό προσωπικό του μισθό, τώρα ρωτοῦσε καὶ γιὰ τό ἓνα εὐρώ! «Ἀφιλαργυρίας τῷ κόσμῳ θησαυροὺς ἐναπέθετο». Ὅταν χρειαζόταν νά ἀκουμπήσῃ χρήματα ἔνοιωθες

ὅτι τοῦ ἦταν κάτι ἐντελῶς ξένο καί ἀδιάφορο. Βάρος ἀπό τό ὁποῖο βιαζόταν νά ἀπαλλαγεῖ. Ἀληθινός κήρυκας τῆς ἐλεημοσύνης. Πρῶτα μέ τήν ζωή του. Μετά μέ τόν λόγο του. Τήν συνιστοῦσε θερμά σέ ὅλους. Κάποιους τούς ξάφνιαζε. Ἴσως καί νά τούς «τρόμαζε» ὁ ἐνθουσιασμός του γιά τήν ἐλεημοσύνη. Ὅλοι ἀπό κοντά του ἀναχωροῦσαν θετικά προβληματισμένοι.

Ὅρισμένοι ἀπό εὐχαριστία καί ἐκτίμηση τοῦ ἔκαναν κάποια μικρά δῶρα, κάλτσες, παντόφλες, ζακέτες, μπαστούνι κλπ. Ὅλα τά ἄφηνε στό Ἡγουμενεῖο. Ἐάν ὁ Ἡγούμενος ἔκρινε νά τοῦ δώσει κάτι, τό ἔπαιρνε μέ εὐγνωμοσύνη. Συχνά ὅμως δέν τό χρησιμοποιοῦσε ἀρκούμενος στά παλαιά».

*

Τῷ ὄντι, ὁ π. Γερμανός ἦταν μία ὁσιακή μορφή τοῦ αἰῶνα μας. Βίωνε εἰλικρινῶς τό «λάθε βιώσας». Ὅσοι τόν ἔβλεπαν, αἰσθανόντουσαν μέ τά μεγάλα του μάτια πού σέ κύτταζε, ὅτι εἶναι κάτι τό ξεχωριστό. Ἡ ἰλαρότητα τοῦ προσώπου του κυριολεκτικά σέ ἐνέπνεε. Ὁ ἴδιος βέβαια ἔκρυβε τά χαρίσματά του καί ἡ ταπεινοφροσύνη στόλιζε τήν προσωπικότητά του. Εἶναι γεγονός ὅτι ἡ Χριστοκεντρικότητα διεπότιζε ὁλάκερη τήν βιοτή του ἀπό λαϊκός. Προσευχόταν γιά ὅλους καί γιά ὅλα. Ἦταν ἄνθρωπος τῆς σιωπῆς, τῆς προσευχῆς, τῆς ζωντανῆς λατρείας τοῦ Θεοῦ. Ἀληθῶς, ἦταν μία καλλιεργημένη, ἁγιασμένη μορφή, χωρίς θόρυβο καί προβολή. Ἐκοιμήθη προετοιμασμένος πνευματικά, γαλήνια, ἁγιασμένα. Μάλιστα πρό τῆς τελευτῆς του τίς δύο προηγούμενες ἡμέρες κατάλαβαν οἱ ἀδελφοί μοναχοί πού ἦσαν δίπλα του ὅτι «ἔβλεπε καταστάσεις». Ἔλεγε πρίν τήν κοίμησή του: «Χαίρομαι, χαίρομαι. Καί χαίρεται μαζί ὅλη ἡ κτίσις. Γιατί ἕνα μέλος ἀπό τόν κόσμο αὐτό πορεύεται πρὸς τόν οὐρανό».

Τώρα ὁ π. Γερμανός βρίσκεται στό κῆπο τοῦ Παραδείσου μαζί μέ τούς ἀγγέλους. Ἄς ἔχουμε τήν εὐχή του.